

női hullámhossz

M A G A Z I N

FÓKUSZBAN: A SZINKRONICITÁS

Egymás kívánságai

A véletlenek nyomában

**Vendégünk: Zubor Enikő -
Kristálygyógyász**

A kisolló

**Kert rovat: Szinkronicitás a kertben -
Amikor a természet válaszol nekünk**

**Novemberi tarotszkóp:
A szinkronicitás megélése**

EGYMÁS KÍVÁNSÁGAI

Manapság egyre inkább feltűnnek a jó történetek, amiket úton-útfélen hallok a véletlen egybeesésekkel, apró és nagyobb horderejű kívánságok teljesülésével kapcsolatban. Erre kicsit később visszatérek, veszek előtte egy kanyart.

„A gép forog, az alkotó pihen.” Madách Imre, *Az ember tragédiája* című művében szerepel – számomra plusz jelentéssel – ez a mondat. Amikor először olvastam, lelki szemeim előtt hatalmas fogaskerekek jelentek meg, mintha egy óra belső működését láttam volna gigantikus méretben. Furcsának éreztem a hasonlatot, nem tudtam kibékülni vele tizenévesen. A nagyapám pincéjében viszonylag hangos gépek dolgoztak, a traktorok nagy robajjal zúgtak el mellettem gyerekként az utcákon, sokszor úgy megtekertem a bicajt, ahogy csak tudtam, hogy előbb érjek oda, ahová tartottam, minthogy elmenjen mellettem egy hangos traktor. Szóval a gép forog kifejezésre ilyesmi gépek jutottak eszembe, lelketlenül tűnő, rideg, zajos alkatrészek összességének látványa jelent meg előttem. Visszanézve, nem véletlen lettem lerakva arra a helyre, ahová, és születtem, azokkal a gyengeségekkel és erősségekkel, amivel rendelkezem. Egyetlen találkozás sem volt véletlen. Ahhoz, hogy itt legyek, hatalmas rendezésnek kellett és kell végbemennie, és fogalmam sincs, hogy a szervezéssel járó rend kézzelfogható, vagy csak elvi síkon létezik, valami mégis működik.

Gondolunk egymásra, és érkezik egy üzenet vagy egy hívás attól, akire gondoltunk. Választ keresünk egy kérdésre, és a kezünkbe akad egy könyv, internetes cikk, vagy egy beszélgetés alkalmával elhangzik a válasz. Feladjuk a keresését, és mégis az ölünkbe hullik a lehetőség.

Minél nyitottabban és reménytelibben állunk bizonyos feladatok előtt, kérdésekhez, a jövőhöz, annál biztosabb, hogy a szinkronicitás a bizalmába fogad minket. Az éppen jó helyen, jó időben, és összefüggésben érkezett dolgok megerősíthetnek minket abban a hitünkben, hogy valami igenis működésben van, folyamatos szolgálatot teljesítve. Átáramlik rajtunk és megjelenik bennünk, ha hagyjuk. Mert a szinkronicitás lényege abban rejlik, hogy könnyedén érkezik, nem ismeri az erőlködést. Van egy olyan megérezésem is, hogy a szelídség és kedvesség jóbarátja, tehát a szándék megvalósulása nem követel emberfeletti erőfeszítést, inkább kitartást.

Néha felteszem a kérdést, hogy vajon minden ember kívánsága, törekvése teljesülhet? Nincsen egy limit, hogy megtelt a vágyak listája és többet már nem fogadnak egy ideig? Hogyan lehetséges, hogy ennyi ember él a földön és habár kevesükkel beszéltem, mégis egy dolog biztos: kivétel nélkül mindegyikük mesélt már történetet azzal kapcsolatban, hogyan érte el a vágyait, milyen érdekes úton, belső sugallat hatására, mennyi váratlanul felbukkanó ember és esemény segítségével van ott, ahol szeretne, vagy ahol szeretett volna. A belső harmóniába kerül a külsővel, a belvilág a külvilággal összehangolódik.

Évekkel ezelőtt az egyik munkahelyemen a mellettem ülő kolléganőm azt mesélte, hogy egészen kicsi korától kezdve a tárgyakat ugyanolyan élőnek érzékeli, mint az embereket. Ezt nagyon érdekesnek találtam, és akkorra már az én kapcsolatom is más pályát vett a gépekre vonatkozóan, mint korábban. Már nem csak a zajra figyeltem, amit néhányan csapnak, hanem a sok segítségre is, amit adnak. Körülbelül húsz éve pedig megismertem egy olyan embert, akit a gépek barátjának is hívok, mert gyerekkorától kezdve akarja tudni és érteni a működésüket, szereti megjavítani és karbantartani őket, amit a gépek folyton meghálálnak.

A rendszer, amiben élünk él, "lélegzik" körülöttünk. Azért is vagyunk itt, hogy mi legyünk azok szereplők, akik egymás kívánságait teljesítjük. Mi vagyunk azok a láncszemek a gépezetben, akik lehetővé teszik egymás álmainak megvalósulását a szinkronicitás által, így tanúk és társak vagyunk, akik a megfelelő pillanatban megjelennek. Mi vagyunk a lehetőség és a jel, nélkülünk nincs „véletlen”, nincs csoda.

Melinda

A VÉLETLENEK NYOMÁBAN

Ez a magazin ma nem létezne, ha nem lennének „véletlenek”, olyan események egybeesése, amik között látszólag nincs ok-okozati összefüggés, mégis fontos jelentést és értelmet hordoznak a megélő számára. Ha nagy jelentősége van, akkor szoktuk jelnek, égi üzenetnek is tekinteni, hiszen racionálisan nem igazán megmagyarázható azoknak a dolgoknak az időbeli vagy térbeli találkozása. Lehet, hogy a rohanó éle-

tünkben át is siklunk felettük sokszor, ám amikor észrevesszük, a hideg futkos a hátunkon a megdöbbenéstől (jó értelemben véve). De hogy is volt ez a magazinnal?

Még egyetemista voltam angol nyelvtanár szakon, amikor kitaláltam, hogy kipróbálom magam tanárként, és még egy kis pénzt is keresek. Feladtam hát egy apróhirdetést a Pesti Estben (az X generáció biztos emlékszik még rá). Még a szövegezésére is emlékszem: „Angol középfokú nyelvvizsgára felkészítést vállalok a Kálvin térnél.” Összesen egy ember jelentkezett a hirdetésre: Melinda. Mire Melinda sikeresen levizsgázott, számtalan órát átbeszélgettünk mindkettőnket érdeklő dolgokról, és jó barátok lettünk. Utána együtt jártuk a spirituális utunkat, aztán jó pár évre másfelé vettük az irányt. Vagyis mégsem. Mikor évekkel később újra találkoztunk, kiderült, mennyi hasonló élményen mentünk keresztül. Csak hogy egy példát említsek, mindketten éltünk Írországban, egymástól teljesen függetlenül.

Magyarországra visszaköltözve aztán ott folytattuk, ahol korábban abbahagytuk. Hiányoltuk a mindennapokból a mély beszélgetéseket, az emberi kapcsolódásokat, a tiszta, női erő tiszteletét és az ősi tudások tanítását, ezért kitaláltuk, hogy magunk teszünk azért, hogy ezek a dolgok részei legyenek az életünknek és másokénak is. Először női köröket szerveztünk, aztán podcastokat gyártottunk, Melinda könyveket írt, amiket én szerkesztettem (mert hogy „véletlenül” volt szerkesztői tapasztalatom), és két éve megszületett a magazin ötlete. Azóta írjuk a cikkeket, és minden hónapban rácsodálkozunk, hogy – bár nem egyeztetjük előre – az írásaink tartalma valahogy „véletlenül” mindig kiegészíti egymást, sosem írjuk ugyanazt.

A férjemmel is így hozott össze a sors, egymástól teljesen független események sorozatán keresztül, ami tizenhárom éves koromban kezdődött. Én persze próbáltam kitérni az utam elől, mint egy lázadó tinédzser, de az égiek vissza-visszaterelgettek. Tíz évnyi szünet után egy álomban jelent meg nekem a férjem, ami kitörölhetetlen vágyat keltett bennem arra, hogy újra találkozjam vele. És micsoda „véletlen”, a munkahelye nem messze volt attól, ahol akkoriban laktam. Ma együtt neveljük a gyönyörű kislányunkat, és együtt dolgozunk a saját cégünkben, ami tudjátok mivel foglalkozik? Hálózati szinkronberendezések gyártásával.

Az a tevékenység, amiben leginkább megélem a szinkronicitást, az a tarot kártyavetés. Hogyan lehet, hogy egy akár ismeretlen ember kontextusból kiragadott kérdésére pont azokat a lapokat húzom, amik kristálytisztán visszatükrözik a kérdező élethelyzetét, lelki világát, és amik világosan elénk tárják a rejtett összefüggéseket és lehetséges válaszokat. A kártyák és azok szimbolikája valamilyen titokzatos módon összhangba kerül a lapot húzóval. Előfordult már, hogy nem akartam hinni annak a lapnak, amit kihúztam, ezért újra megkevertem a paklit, és újra meg újra kihúztam ugyanazt a lapot. Mintha az univerzum azt mondta volna: „Ez az igazság, hidd már el!”. Egyszerűen nincs rá racionális magyarázat.

Életem meghatározó eseményeiben valahogy mindben ott rejtett a szinkronicitás. Volt, hogy csak utólag állt össze a teljes kép, de annál inkább rácsodálkoztam az univerzum szövevényes működésére és gyengéd, szeretetteljes iránymutatására. Ilyenkor megnyugszom, mert tudom, hogy nem vagyok egyedül, hogy bármerre is indulok, mindig eljutok oda, ahova el kell jutnom. Csak észre kell vennem a jeleket. Kicsit néha megállni, figyelni. Ha megszületik bennem egy gondolat, a vágy vagy az elhatározás valamire, ami összhangban van a választott életfeladatommal, egészen biztos, hogy az univerzum teletűzdeli kisebb-nagyobb figyelemfelkeltő jelekkel az utamat, hogy megnyugtasson, jó felé haladok, és a rendelkezéseimre áll minden, hogy könnyen elérjem a célomat.

Kriszta

VENDÉGÜNK: ZUBOR ENIKŐ – KRISTÁLYGYÓGYÁSZ

Zubor Enikő elérhetőségei:

Zubor Enikő

simiglazubor(kukac)gmail.com

Enikő egy különleges ember, és a vele való beszélgetésem is különleges volt. A szinkronicitás témáját jártuk körbe, és csak az interjú után döbrentünk rá, hogy miközben erről beszélgettünk, fizikai síkon is megéltük közösen a „véletlen egybeesések” élményét. Hadd meséljem ezt el nektek, egészen biztos, hogy utána más szemmel olvassátok az interjút.

A találkozónk végén én is megosztottam Enikővel a szinkronicitással kapcsolatos néhány élményemet, többek között azt, amikor a nagyapámat búcsúztattuk. Nagyapám imádta az órákat, különösen a forgó mechanikájú órákat gyűjtötte. A nappalijuk falán egy régi stílusú ingaóra mutatta az időt. A temetése napján, mikor visszatértünk mindannyian a lakására, és leültünk csendben a fotelbe, felnéztem az ingaórára, ami időközben megállt. Háromnegyed ötöt mutatott. Azt az időt, amikor a temetése kezdődött...

Este, az interjú után hazatérve egy fotó és egy rövid üzenet várt a telefonomon Enikőtől. “Amikor készültem a beszélgetésre, akkor történt. Megállt az óráim. Akkor nem értettem, most már igen.” Ezt a képet küldte:

K: Mikor érezted először, hogy különleges képességed van, és hogy ezzel másoknak is segíteni szeretnél?

E: Nagyon sok megélésem volt az évek során. Jöttek hozzám az emberek, tanácsot kértek, és lassan kialakult bennem, hogy mindenképpen segíteni szeretnék másoknak. Volt, hogy csak annyit mondtak, valamilyen problémájuk van, és én gyorsan tudtam nekik segíteni, gyógyítani. Energiával dolgozom, az alapvető képességem pedig a látás, vagyis tisztánlátó vagyok. Ezáltal olyasmiket is meglátok, amire az emberek maguktól nem gondolnának, és így tudok nekik hatékonyan segíteni. Gyakorlatilag ezek a dolgok egyszerűen feltáruulnak előttem.

Az ásványok is fontos részei a munkámnak. A legkülönfélébb kristályokkal dolgozom a hegyikristálytól kezdve a fekete ónixon át egészen a macskaszemig. Ezek mind segítik az energiagyógyászatot. Kristálygyógyászattal foglalkozom, ami energetizálja a testet. Háromféle kezelést szoktam alkalmazni, de vannak egyéni, személyre szabott kezeléseim is, amik nem találhatóak meg sehol az interneten, teljesen egyediek.

K: Mi vonzott a kristálygyógyászat felé? Tanultad valahol, vagy inkább intuitívan dolgozol vele?

E: Eredetileg földrajz szakos tanár vagyok, a kőzetek, ásványok mindig is közel álltak a szívemhez, valószínűleg innen a vonzódás. A kristálygyógyászatot már később tanultam, elvégeztem két modult is. Az ott elsajátított módszerhez azonban mindig hozzáteszem a saját energiámat és az intuitívan érkező információkat is, mert nincs két egyforma kezelés. Mindig más, mindig az adott emberhez igazodik. Ha valaki eljön hozzám, nem csupán egy kezelést kap. Sokszor olyan információt is, amivel el tud indulni a saját fejlődése útján.

K: Vagyis az, hogy milyen módszerrel dolgozol, mindig az adott helyzetben érkezik meg neked?

E: Igen, pontosan. Mindig más. Van, amikor képekben jön, mint egy gyorsan pörgő film, ilyenkor néha le kell lassítanom, hogy megértsem. Máskor inkább hangokban, üzenetekben érkezik, mintha valaki beszélne hozzám. Olykor pedig csak egy érzés, egy sugallat jön, amit a vendég is megérez, például egy enyhe szellő formájában. Ilyenkor segítek neki felismerni, mi történik. Sok ember, aki hozzám érkezik, maga is érzékeny ezekre az energiákra. A célom az, hogy felismerjék és használni tudják a saját képességeiket. Így fejlődhetnek, és önmagukat is képesek lesznek gyógyítani, nem csak rám támaszkodni. Persze, önmagunkon segíteni mindig a legnehezebb, de már az is nagy előrelépés, ha valaki képes saját magát kihúzni a nehézségekből. Így nem függ másoktól, hanem elindul benne a változás, a fejlődés folyamata.

K: Ez a látás már gyerekkorodban is megvolt?

E: Igen.

K: Használtad is kiskorodtól kezdve, vagy volt, hogy inkább félretetted, mert ijesztő volt vagy túl sok?

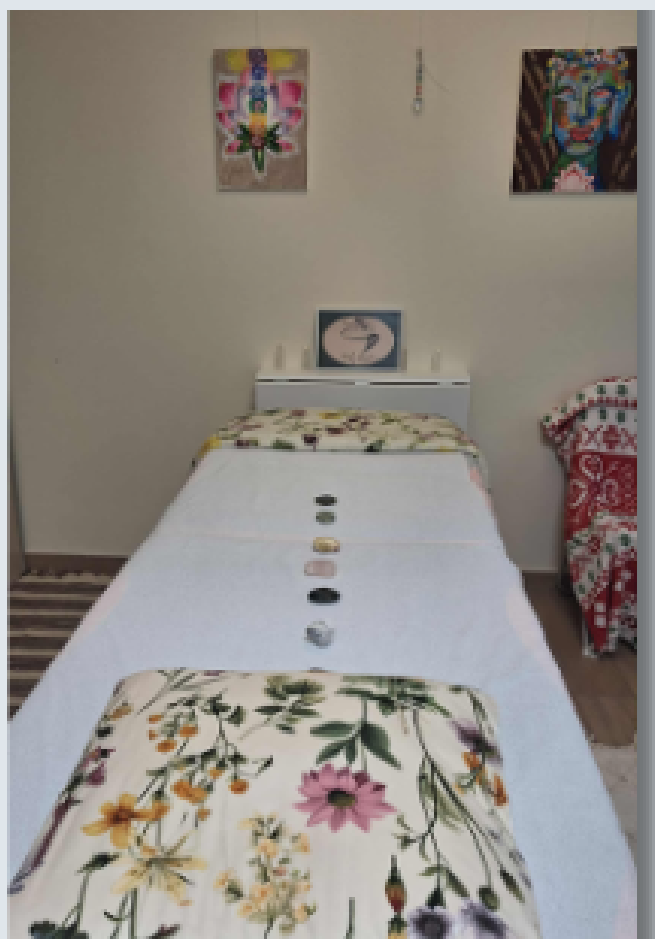
E: Aki tisztánlátó, az általában már gyerekként is lát. De a legtöbben nem merik elmondani. Olyan, mintha egy mesét néznél – látod a képeket, de nem tudod, mit kezdj velük. Ha félre is teszed, álmok formájában visszatérnek. Először nekem is álmomban jöttek ezek a képek. Gyerekkoromban, amikor elmondtam anyunak, hogy mi fog vele történni, és másnap tényleg megtörtént, teljesen kiborult, és megkért, inkább ne mondjak semmit. Akkor egy időre félretettem, de minél inkább visszafogtam, annál erősebbé vált. Rájöttem, hogy feladatom van ezzel: segíteni kell az embereknek. És ez nem fáraszt, hanem feltölt, energetizál.

K: Mi vezetett oda, hogy a munkád mellett megnyisd a Lélekkuckót, és több időt szentelj a gyógyításnak?

E: Ez az egész tavaly novemberben kezdődött, vagy talán még korábban, amikor egy meditációban megérkezett bennem a gondolat, hogy „jó lenne nyitni egy helyet”. Többen is biztattak, mondták, hogy ez nagyon illene hozzá, és mivel már előtte is sokaknak segítettem, ez megerősítés volt számomra. Aztán egyik hétvégén eldöntöttem: legyen! És alig egy hét múlva már meg is találtam a megfelelő helyet. Az események valahogy összeálltak, mintha minden összejátszott volna, hogy elindulhassak ezen az úton. Szinte azonnal felbukkant ez a lehetőség – pont jókor, pont jó helyen. Véletlen egybeesés.

K: Ha már a véletlen egybeesést említetted, te hogyan látod, mi a különbség a puszta véletlen és a szinkronicitás között?

E: Most, hogy készültem erre az interjúra, az egyik reggel kaptam egy üzenetet a szinkronicitással kapcsolatban, le is jegyzeteltem. Általában nem szoktam rögtön visszaolvasni, csak később nézem meg, mit üzentek a „fentiek”. Azt mondták, minden mindennel összefügg, csak az a kérdés, észrevesszük-e a jeleket, vagy egyszerűen elsétálunk mellettük. A kulcs a valódiságban rejlik. Mindenki keres valamit, de hogy megtalálja-e, az azon múlik, mennyire tud önazonos lenni, mennyire él valódi önmagaként.

Amikor kérünk egy jelet vagy valamilyen megerősítést, gyakran meg is kapjuk, csak nem mindig ismerjük fel. Például lehet, hogy reggel felteszel magadban egy kérdést, aztán a boltban az eladó pont olyasmit mond, ami választ ad rá, és te érzed, hogy az neked szól. Vagy bekapcsolod a tévét, és elhangzik egy mondat, ami pontosan a gondolatodra felel. Vagy az interneten kattintasz valamire, és az adja meg a választ. Ilyenkor azt mondjuk: „Nahát, micsoda véletlen!”, pedig valójában minden összefügg mindennel.

Az ilyen helyzetek azt mutatják, hogy mindannyiunkban ott van a képesség, csak sokszor nem figyelünk rá. A félelmek, a szomorúság, a rohanás elnyomja, hogy meghalljuk a belső hangunkat. Pedig ezek a jelek mindenhol ott vannak körülöttünk, a mindennapi élet apró pillanataiban is.

K: Tehát azt üzenik neked, hogy minden mindennel összefügg, és minden ott van körülöttünk, csak észre kell vennünk.

E: Pontosan. Olyan ez, mintha elénk tennének egy hatalmas tálcát tele lehetőségekkel. Csak rajtunk múlik, mit választunk belőle. A jelek folyamatosan érkeznek, mintha „bombáznának” minket, és a „fentiek” bíznak abban, hogy előbb-utóbb valamelyiket észrevesszük. Az, hogy ki mennyire érzékeny ezekre, attól függ, mennyire nyitott vagy éber. Van, aki legyint, hogy „ugyan már, ez butaság”, de más meg pont abban talál megerősítést, ami aztán elindít benne valamit.

Néha az is előfordul, hogy az utcán sétálsz, felteszel egy kérdést magadban, és egyszer csak meglátsz egy idézetet egy plakáton, vagy egy könyv lapjai közül pont az a mondat bukkan elő, ami a válasz. Teljesen hétköznapi, kézzelfogható formában érkeznek sokszor az üzenetek. Vagy amikor késésben vagy, és azt kéred, történjen valami, hogy később kezdődjön mondjuk egy előadás, és valamilyen okból az előadó is késve érkezik meg, ezért te úgy tudsz odaérni, hogy abból neked semmi problémád nem lesz. Milyen véletlen, ugye? Ezek a helyzetek különlegesek. Szinkronicitás esetén olyan emberekkel tudsz kapcsolódni, akik maguk is érzékenyek, és veled egy szinten tudnak rezegni. Ebből az együtt rezgésből születik az együttműködés. A telepátia, a csatornázás, a jósló képek mind segítik azt, hogy láthatóvá váljanak a „véletlenek”, és hogy feltárd a benned rejlő titkokat. Így könnyebben tudsz előre jutni.

K: A boltos példához visszatérve, ő tudatában van annak, hogy amit mond, annak milyen súlya van?

E: Nem, és ez benne a különleges. Minden embernek vannak képességei, és ilyenkor mintha egy pillanatra „átkapcsolna” egy másik frekvenciára, mint a rádió. Egy pillanatra ráhangolódik, kimondja a mondatot, aztán visszakapcsol a hétköznapi üzemmódba. Ez történik. Nálam is volt már ilyen: a virágboltban kaptam választ egy kérdésemre, ami napok óta foglalkoztatott. Egy nap két különböző helyről is ugyanaz az üzenet jött. Sokan persze megkérdőjelezik ezt. Azt mondják: „Álomvilágban élsz”. De ha valaki ennyire elzárkózik, egyszerűen nem tudja észrevenni a jeleket. Olyan ez, mintha a számítógép lefagyna, leáll a rendszer. Gyakran ez már gyerekkorban elkezdődik. Ha a szülők kételkednek, ha elnyomják a gyerek érzékenységét „Ugyan, csak képzelődsz!”-szerű mondatokkal, akkor az a képesség egyre inkább háttérbe szorul. Pedig sokszor ők maguk is érzékelők, csak elfelejtették, hogyan kell kapcsolódni.

K: Akkor mondhatjuk, hogy a szinkronicitás mögött mindig valami mélyebb összefüggés húzódik?

E: Igen, pontosan. A véletlen olyan, mint egy-egy elszórt pillanat. A szinkronicitás viszont olyan, mint egy lánc: sok apró véletlen összefonódása, ami egy nagyobb mintát rajzol ki. Aki nyitott erre, annak az élete tele van ilyen láncolatokkal.

K: Ez egyfajta önmagát erősítő folyamat? Minél inkább figyelsz ezekre a jelekre, annál többször történnek meg?

E: Így van. Tegnap is volt két ilyen esetem. Este zárás előtt tíz perccel bementem a könyvesboltba, és pont ott volt az a könyv, amit kerestem, pedig azt mondták, szinte sosem kapható. Aztán később kabátot akartam venni. Az a bolt, ahová indultam, épp bezárt, így bementem egy másikba, és ott pont az az egyetlen kabát várt, amit elképzeltem magamnak. Két egymás utáni „véletlen” – szerintem ez már nem is véletlen. Az ilyen pillanatokban mindig azt érzem, hogy minden a helyére kerül. Amikor az emberek így rá tudnak hangolódni egymásra, és mindenki pont ott van, ahol dolga van, abból csodák születhetnek. Szerintem ez lenne a természetes működésünk. Nem küzdve, hanem áramlásban lenni.

K: Hogyan érzékenyíthetjük magunkat arra, hogy könnyebben észrevegyük a szinkronicitást?

E: Az éberséggel. Azzal, hogy valóban figyelünk. Nem csak úgy tessék-lássék módon, hanem igazán jelen vagyunk a pillanatban. Fontos, hogy egymásra is odafigyeljünk. Ma nagyon sokan elme gyünk egymás mellett, miközben a gondolataink ezerfelé kalandoznak. Ilyenkor az információ szétszóródik. Ott van, de mégsem tudjuk befogadni. A jelek, az üzenetek pedig gyakran pont ott vannak előttünk, csak nem vesszük észre őket.

Aki kizárólag az anyagi célokra koncentrál, az gyakran figyelmen kívül hagyja a lelki szükségleteit. Ilyenkor is jönnek a „véletlenek”, de ő csak továbblapoz: „Ugyan, ez semmi”. Csak amikor már túl sok ilyen történik, akkor kezd el gyanakodni, hogy ez talán nem is véletlen. És ott kezdődik az ébredés.

K: Ezt a tudatos figyelmet lehet gyakorolni?

E: Természetesen. Az éberség fejleszthető, de az első lépés, hogy kicsit lecsendesítsük az állandó agyalást. Mindenki azt mondja: meditálj, jógázz, menj ki a természetbe, figyelj befelé. De mi van, ha valaki épp nem így tud befelé figyelni? Lehet, hogy neki a tánc adja meg azt a nyugalmat. Vagy ha fest, szobrászkodik, vagy akár ugrál két lábon, abban a mozdulatban találja meg önmagát. Mindenkinek más az a tevékenység, amiben valóban befelé tud fordulni. A lényeg, hogy megtalálja azt, amiben megnyugszik. És amikor megnyugszunk és ellazulunk, akkor kezd el igazán változni körülöttünk minden. Ilyenkor képessé válunk kapcsolódni egy magasabb szinthez, kapcsolódni másokkal, akik hasonló rezgésszinten vannak velünk.

K: Miért jó az embereknek, ha nyitottabbá válnak ezekre a jelekre?

E: Mert egyszerűen megkönnyíti az életüket. Eleinte gyakran megijednek tőle: „Úristen, most akkor mindent látni fogok?“, de erről szó sincs. Az univerzum mindig csak annyit mutat meg, amennyit elbírnak. Senkire nem zúdul rá hirtelen minden információ. Mindenki a saját tempójában, a saját szintjén kapja meg a lehetőségeket.

Ez gyakorlás kérdése is. Nem lehet abbahagyni. Ahogy a testet edzeni kell, úgy a lelket és a figyelmet is. Ha valaki megtalálta a belső békéjét, attól még nem dőlhet hátra. Ez egy folyamat, amiben benne kell maradni nap mint nap. Ha gyakoroljuk, minden változik körülöttünk: a kapcsolataink, a környezetünk, a lehetőségeink. És igen, néha ez fájdalmas is lehet, mert bizonyos emberek elmaradnak mellőlünk, ha már más szinten rezgünk. De ez is a fejlődés része.

K: Ez is ijesztő lehet sokak számára.

E: Igen, ezt nem is tagadom. A változás mindig ijesztő. De ha igazak akarunk maradni önmagunkhoz, nem rejthetjük el az érzéseinket. A párkapcsolatokban is ezért robbannak szét olykor a régi minták: mert elfejlődnek egymás mellett az emberek. Nehéz ezt egyensúlyban tartani, de az egyensúly mindig belülről indul. Ha én nem vagyok harmóniában, hogyan tudnám azt kívül fenntartani?

K: Van különbség a férfiak és nők között abban, hogy mennyire érzékenyek, fogékonyak ezekre a jelekre?

E: Általában a nők nyitottabbak, de a férfiak is nagyon érzékenyek, csak nem mutatják. A társadalom beléjük nevelte, hogy „egy férfi nem hisz ilyenekben“, így inkább elrejtik, elhessegetik, nem akarnak gyengének tűnni. Egy nőtől könnyebben elfogadjuk, ha hisz ilyen dolgokban, de egy férfinak racionálisnak „kell” lennie. Pedig bennük is ott van ugyanaz a mágikus érzékelés. Sok férfi pontosan tudja, ha valami meg fog történni, vagy megérzi, hogy egy helyzet nem stimmel. Csak nem meri kimondani. Én nem hiszem, hogy nemi különbség lenne ezen a téren. Inkább szocializációs különbség van. Ahogy a nők energiája változik, a férfiak is ébrednek, csak csendesebben, és nagy szükség van rájuk.

K: Ha valaki szeretne több szinkronicitást megélni az életében, mit tanácsolsz neki?

E: Először is legyen nyitott, és teremtsen magának csendet. Nem kell nagy dolgokra gondolni. Elég, ha reggel egy kávé mellett leül, meghallgat egy zenét, elolvas egy inspiráló gondolatot. A lényeg a tudatos jelenlét, a befelé figyelés, a nyugalom megtapasztalása a mindennapokban. Aki fejlődni szeretne, annak ki kell lépnie a komfortzónájából is, feszegetni a határokat. Például új dolgokat kipróbálni, tanulni, belekezdeni valamibe, amit eddig halogatott. Nem számít a kor, nem számít az idő. Lehet 20 évesen vagy 70 évesen is újra kezdeni, tanulni, alkotni. Sokszor az is egy jel, ha hívást érzünk valamire – egy tanfolyamra, egy találkozásra, egy új útra. Lehet, hogy ott találkozunk valakivel, aki kimond egy mondatot, ami megváltoztatja az életünket. Ezek a pillanatok sosem véletlenek.

Számos olyan hihetetlen történetről tudunk – és én is tudnék ilyenekről mesélni –, amik túlmutatnak a racionális világ határain. Olyan titkokról, amelyeket csak az érthet igazán, akivel már megtörtént. Az „égiek” ilyenkor érdemesnek tartják a segítőt: ő az, aki megkapja azt az áldást, hogy segíthet. Mintha engedélyt kapna arra, hogy közvetítsen, hogy átadhassa azt, amit át kell adni. Hozzám sem akárki jön el, hanem az, aki hasonló rezgésszinten tud kapcsolódni. Aki nem érzi túl soknak. Mert lehet, hogy egy másik személynek fogalma sem lenne arról, miről beszélek. Kapcsolódni csak azzal lehet, aki ráhangolódik.

Mindenkinek megvan rá a lehetősége, hogy megismerje ezt a világot. Azt a lehetőséget, amit most még elképzelni sem tud, de akkor válik érzékelhetővé, ha az ember képes olyan rezgésszintre emelkedni, ahol a „minden” van.

K: Mik a terveid a jövőre nézve? Lehetséges, hogy előbb-utóbb már csak a gyógyítással fogsz foglalkozni?

E: Igen, lehet. Bár vannak egyéb terveim is. Eredetileg tanító néni vagyok, és most is tartok időszakonként gyerekfoglalkozásokat. Ez még nem annyira elterjedt, de nagyon szeretik, sokszor haza se akarnak menni, annyira jól érzik magukat. Kreatív foglalkozásokat tartok nekik, és ezt is szeretném tovább bővíteni. A gyerekekkel való munka nagyon közel áll hozzám.

Ezen kívül szoktam tartani kiscsoportos beszélgetéseket felnőtteknek, különböző témákban, ami éppen „megérkezik”, mindig más és más. Ezeket is időszakonként szoktam: tavasszal, nyáron rendszeresen, ősszel ugyan kimaradt, de biztosan lesz újra. Ilyenkor olyan emberek jönnek össze,

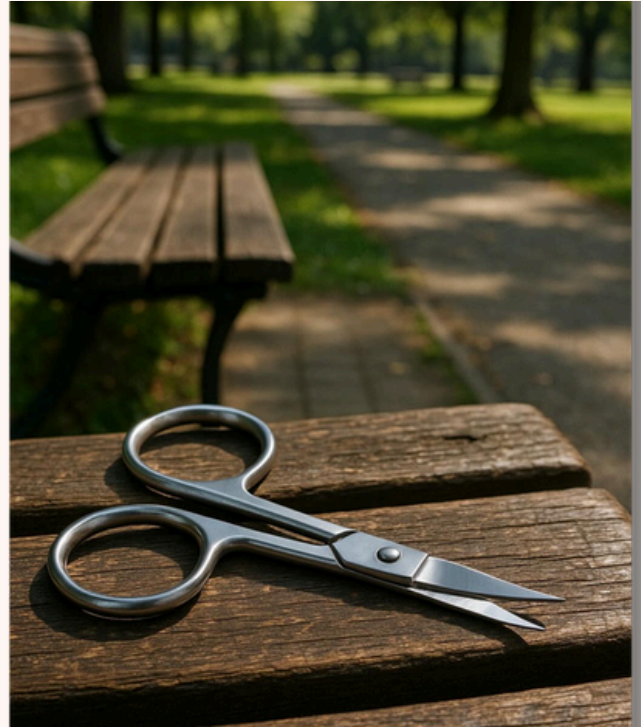

akiknek hasonló az érdeklődési köre, és nagyon szeretik ezt a formát. Mert bár online is lehet beszélgetni erről-arról, de személyesen egészen más. Ott tényleg lehet kapcsolódni, megosztani tapasztalatokat, iránymutatást kapni. És az az izgalmas, hogy pont abban a pillanatban ott, abban a csoportban mindig olyan információk érkeznek meg az emberekhez, amire éppen akkor szükségük van. Egy ilyen egyórás beszélgetés akár életüket is meg tud változtatni. És ilyenkor elindul valami. Ha csak egy alkalom, akkor csak egy alkalom, de az az élmény pont ott és pont úgy hat. Ez is szinkronicitás.

A KISOLLÓ

Kiválasztottam a szívemnek egy különlegesen kedves történetet, ami a mai napig ámulatba ejt, amikor visszagondolok rá, szinte el sem hiszem...

Éppen egy üzleti megbeszélésre tartottam, és a célpont egy szép város hegytetője volt. Az odaút alatt zenét hallgattam, elmélkedtem, és közben gyönyörködtem az útmenti látványban. A dombok és az erdők zöldelltek, a kék ég, a napsütés tökéletes kelléknek bizonyultak ahhoz a napomhoz életem színpadán. Így utaztam, és énekeltem a rádióval együtt az ismert dallamokra, amikor felfedeztem, hogy a körömházam mellett a bőr megsérült. Megpróbáltam leszedni, de nem sikerült, inkább csak még látványosabbá vált, fájni is kezdett a babrálástól.

Gyorsan átgondoltam, milyen dolgok találhatóak a táskámban, és teljes bizonyossággal tudtam, hogy nincsen nálam manikűrkészlet. A gyomrom kissé összerándult, de nem hagytam a kedvemet lelombozni, mindenképpen azzal a hozzáállással fordultam a probléma felé, hogy megoldódik a helyzet. Így haladtam tovább, amikor eszembe jutott, hogy van ismerősöm a városban, szóval gyorsan kikerestem a számát, és felhívtam. Megörültem, hogy bevillant ez a megoldás, majdnem teljesen biztos voltam benne, hogy sikerül valahogy összefutnunk, miközben a cél felé tartottam. Időben indultam, de annyival nem korábban, hogy egy boltba be tudjak menni vásárolni.

Az ismerősöm szerencsémre felvette, de sajnos nem tudott segíteni. Jót beszéltünk, és kissé csalódottan tettem le a telefont, mert hittem benne, hogy nem véletlenül villant be az arca... Vettem egy nagy levegőt, és elengedtem a témát. Igaz, hogy zavart a dolog, és nem éreztem komfortosnak így megjelenni, de elfogadtam, hogy az van, ami. Nem hagytam, hogy ez az esemény a kedvemet szegje.

Amikor felértem a hegyre és megálltam az autóval, hirtelen feltűnt, hogy van egy kisebb park a parkoló mellett. Megörültem, mert a kilátás onnan különösen festői volt, és így maradt körülbelül öt percem megpihenni az út után, nem kellett rögtön beesnem a megbeszélésre. Kinéztem egy padot, és elindultam felé. Ahogy közeledtem, észrevettem, hogy van valami apró tárgy az ülő részén, de még messze voltam, nem láttam teljesen jól. Ahogy odaértem, legszívesebben egy hatalmasat kiáltottam volna örömben és ugráltam volna nagyokat. Egy kisollót, ráadásul csillogó, szuper állapotban lévő körömvágó ollót találtam a padon. Elintéztem, amit kellett, közben csodálatot, hálát és köszönetet éreztem. Nem győztem hálálkodni azért, amit kaptam. Zsebre tehettem volna, de úgy gondoltam, jobb, ha otthagynom, hátha másnak is segíteni fog majd.

Az évek alatt elmeséltem már párszor a sztorit, és van, hogy magam is alig hiszem el, hogy megtörtént, pedig megtörtént. Sokszor gondoltam azt, hogy el kellett volna hoznom, és egy dobozban őrizni, mint élő bizonyítékot arra, hogy a világegyetem összhangban van velünk a kicsi és nagyobb szükségleteink, kívánságaink teljesüléséhez.

Fontosnak éreztem akkor, hogy a bizalmam nem ingott meg azzal kapcsolatban, hogy valahogyan megoldom a helyzetet. Amikor elfogadtam a helyzetem, akkor azt gondoltam, hogy csak ennyi kellett a megoldásához, de kiderült, hogy mégsem. Az állapotom elfogadása az első lépcsőfok volt a helyzet kibontakozásának folyamatában, amihez elengedhetetlen a jövőbe vetett hitem abban az esetben, ha tényleg szeretném minél többször átélni a jó időben és jó helyen élményét.

Megszámlálhatatlan ilyen tapasztalatban volt részem eddigi életem folyamán, és sokat hallok manapság másoktól is. Amire biztosan szükség van még ahhoz, hogy felismerjük, észrevegyük, amikor velünk történik, az az, hogy mi is legyünk figyelmesek, és bizakodóak, mert helyettünk más nem lehet az.

Az élet tele van nehézséggel, legalább én ne nehezítsem meg saját dolgomat azzal, hogy folyamatosan átengedem a gyeplőt a negativitásnak. Az élet értünk van, azért vagyunk itt, hogy a nehézségek ellenére átéljük a „véletlen” „apró” csodákat is. Sok sikert hozzájuk!

Melinda

SZINKRONOCITÁS A KERTBEN – Amikor a természet válaszol nekünk

Sipos-Kozák Krisztina
kertészmérnök rovata

A szinkronicitás kerttel kapcsolatos összefüggése gyakran foglalkoztat engem, és egyre inkább azt érzem, hogy e két terület szorosan összefonódik. Hiszen aki valóban közel él a természethez – és a kertész ilyen ember –, az idővel felfedez bizonyos, látszólag véletlenszerű, mégis mély összefüggéseket a természet történései és a saját élete eseményei között.

Ebben a különleges kapcsolódásban gyakran jelennek meg olyan apró „üzenetek”, amelyek túlmutatnak a racionális magyarázatokon. Mintha a természet a maga finom, szelíd módján válaszolna arra, ami bennünk zajlik. És ha elég nyitottak vagyunk, ezekből a jelekből akár iránymutatást, megerősítést is kaphatunk. A kert ideális terepe ezeknek a **jelentésteli véletleneknek**. Amikor a kerttel dolgozunk, nemcsak ásunk, metszünk vagy ültetünk, hanem a természethez és egyben önmagunkhoz is kapcsolódunk.

Amikor a kertünk történései és az életünk eseményei egybecsengenek

Talán ismerős az érzés, amikor épp újrakezdésre vágyunk, és a kertben magától kihajt egy elfeledett mag. Vagy amikor elültetünk egy fát, és közben valaki új lép be az életünkbe, vagy egy növény elpusztul amikor valamit épp elengedünk. Olyan is előfordul, hogy egy virág, amit mindig elhanyagoltunk, mégis életre kap, emlékeztetve minket arra, hogy minden nap történhet velünk egy apró csoda. Azt gondolnánk, hogy ezek a dolgok egymástól függetlenek, de ebben egészen biztosak lehetünk?

Ezekben a pillanatokban a kert és az életünk mintha összeérne. A természet tükröt tart: megmutatja, hol tartunk, mire vagyunk készek, mit kell elengednünk, és mire kell végre odafigyelnünk.

A kert mint belső tér

Amikor kertészkedünk, valójában önmagunkkal is dolgozunk, a kertben zajló folyamatok sokszor a belső világunk leképezései. A gyomlálás sokszor nemcsak arról szól, hogy eltávolítsuk a gazt a kertünkéből, hanem a bennünk felgyülemlett felesleges dolgok elengedéséről is. Az ültetés nemcsak növénytelepítés, hanem szimbolikus „magvetés”: hit a jövőben, abban, hogy amit most gondosan elültetünk, egyszer virágba borul.

Amikor valaki kertet gondoz, gyakran észrevétlenül önmagát is gyógyítja. A föld illata, a növények lassú növekedése, a természet ritmusa mind-mind segít lelassulni, elcsendesedni, és visszatalálni valami ősi, biztonságos rendhez. A kertben töltött idő nemcsak testi munka, hanem lelki folyamat is, miközben metszünk, ültetünk, gyomlálunk, a saját életük elakadásait, feszültségeit is „rendezgetjük”.

Felmenőinkben még megvolt ez a „hatodik érzék”, állatot gondoztak, kertet ápoltak, idejük nagy részét a szabadban töltötték, így ösztönösen ráhangolódtak a természet finom rezdüléseire.

Hogyan figyelhetünk fel a szinkronicitásra a kertben?

1. Lassítsunk le. A jelek csak akkor válnak láthatóvá, ha nem rohanunk el mellettük.
2. Figyeljünk az ismétlődésekre. Ugyanaz a virág jelenik meg több helyen? Egy adott növény mindig különösen vonz? Nem biztos, hogy véletlen.
3. Írjunk kertnaplót. Ne csak azt jegyezzük fel, mit ültettünk, hanem azt is, mit éreztünk közben, mi történt az életünkben.
4. Engedjük meg. Nem kell mindent racionálisan megmagyarázni, néha elég egyszerűen megélni azt a különös, mélyen megnyugtató érzést, hogy valami összhangban van valamivel.

A kertünkkel párbeszédet folytathatunk. Ha figyelmet, gondoskodást és szeretetet adunk neki, ő a maga módján válaszol nekünk. **Amikor megnyílunk a természet felé, a természet is megnyílik felénk. A szinkronicitás pillanatai ennek a kapcsolódásnak a legszebb megnyilvánulásai.** Mert amikor a kertet műveljük, nemcsak a virágokat ápolunk, hanem egyben magunkat is. A kert itt már nem csak a növények, hanem a lélek tere is. És higgyük el, a természet néha sokkal pontosabban lát minket, mint mi saját magunkat. És amikor a kert „beszél” hozzánk, talán épp azt súgja: jó úton járunk.

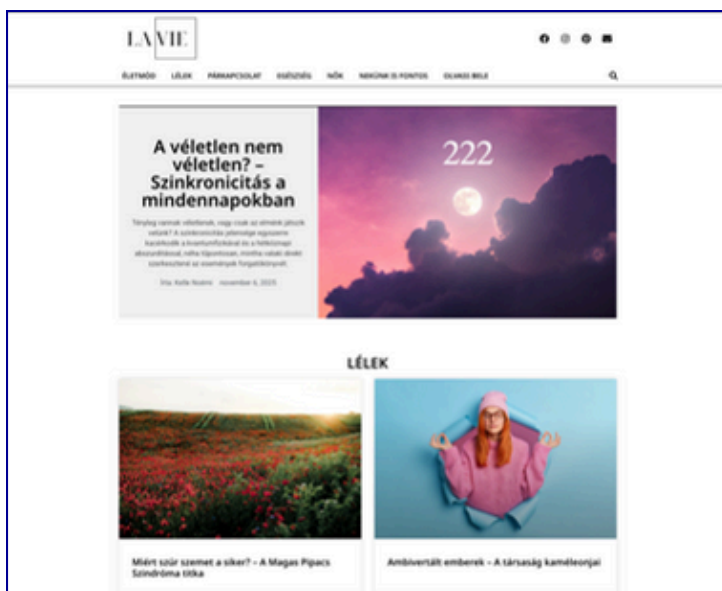
LA VIE

A véletlen nem véletlen? – Szinkronicitás a mindennapokban

A La Vie online magazin cikke

Kedves ismerősöm meghívására vettem részt a reggelivel egybekötött üzleti találkozón pár hete, ahol egy segítőkész úriember összekötött minket a La Vie magazin megálmodóival. Kelle Noémivel és Dr. Vajdics Judittal november elején online találkoztunk először, és az volt az érzésem, hogy ismeretlen ismerősök vagyunk. Sok közös pontot fedeztünk fel egymás életében, értettük, megértettük a másikat. Az a beszélgetés folyt le közöttünk, amire általában vágyunk: tiszteletteljes, mosolygós, fesztelen párbeszéd. Szóba került a hónap témája, és Noémi érdeklődését különösen felkeltette a kérdés, ezért írt is róla a magazinjuk oldalára.

A találkozásunk lehet, hogy véletlen egybeesések sorozata? Esetleg előre megtervezett láthatatlan erők által irányított történés? Keressük a válaszokat, de addig is kérjük fogadjátok szeretettel a cikket, kellemes olvasást! (A képre, vagy a fenti címre kattintva megnyílik az írás.)

NOVEMBERI TAROTSZKÓP

*Hogy mi az a tarotszkóp? Nem más, mint a tarot és az asztrológia ötvözése, amikor a csillagjegyek sorsának alakulását tarot kártyák segítségével jelenítjük meg. A lapok most azt mutatják meg, **hogyan tudod legmagasabb módon megélni a szinkronicitást az életedben.***

Kos
(március 21. – április 20.)

BOTOK 5: A Kosok a Mars energiájával felvértezve nem félnek a konfrontációtól. Gyakran találják magukat olyan helyzetben, amikor másokkal kell megküzdeniük. Ám a szinkronicitás pont az energiák finom áramlásáról szól. Ha folyton nehézségekbe ütközöl, az azért van, mert az univerzum így terelget el olyan szituációktól, amik nem a számodra ideális irányba visznek. Mérlegelj, mielőtt cselekszel!

Bika
(április 21. – május 20.)

A REMETE: A Bika jegy szülöttéhez közel áll a Remete lapjának zajos világtól visszavonult alakja. Lámpása fényével megvilágítja a dolgokban rejlő szépséget, esztétikát és harmóniát, pont, ahogy a Bikák uralkodó bolygója, a Vénusz ragyogja be az éjszakai eget. Számodra ebben a csendben és nyugalomban érkeznek meg a jelek, és állnak össze finom szövetté.

Ikrek
(május 21. – június 21.)

A BOLOND: Játékosság, nyitottság és könnyedség jellemzi a Bolond lapját, csakúgy, mint az Ikrek jegy szülötteit. Szeretsz új dolgokat tanulni vagy kipróbálni, új emberekkel megismerkedni. Az élet valahogy mindig arra felé sodor, ahol megtalálod a választ a kérdéseidre. Figyeld magad, merre húz a kíváncsiságod, a szenvedélyed, mert ezen keresztül kapod az útmutatást. Egy váratlan találkozás, egy elejtett mondat visz tovább.

Rák
(június 22. – július 22.)

KELYHEK 9: A Rákok gazdag érzélemvilágát és intuíciós képességét a Hold uralja, nem véletlen, hogy egy Kelyhek lapot húztam, ami szintén az érzelmekről szól. A 9-es szám az elégedettséget mutatja, azt, hogy már elérted, amit akartál. Vagyis neked az intuíciód ad leginkább útmutatást, mert a belső hangot követve te már előre azon a frekvencián rezegsz, ahol szinte gond nélkül megnyílik előtted a számodra legideálisabb valóság.

Oroszlán
(július 23. – augusztus 23.)

KARDOK 8: A Nap uralta Oroszlán jegy szülöttei bátrak, és nem félnek megmutatni az erejüket. Ám elvakíthat a folytonos küzdeni akarás. Sokszor nem veszed észre, hogy csupán az egód miatt harcolsz, miközben az univerzum gördít eléd akadályt, hogy másfele tereljen. Így is eléred előbb-utóbb, amit *kell*, de hozzájuthatnál könnyedebben is. Nekifeszülés helyett néha engedd áramolni az energiát!

Szűz
(augusztus 24. – szeptember 23.)

ÉRMÉK 9: A rendszerező, precíz Szűzek a Föld elemet képviselik, csakúgy, mint a tarot-ban az Érmék. Analitikus elméddel megszűröd a kapott információkat, és csak azután ítélsz valamit jelnek, ha megfelel a kritériumaidat. A jelek viszont nem így működnek, egy számodra láthatatlan rendszer törvényei szerint vesznek körül. Hidd el, hogy mindenütt ott vannak, és akkor maguktól megmutatkoznak.

Mérleg
(szeptember 24. – október 23.)

AKASZTOTT EMBER: A Mérleg jegyűek a harmóniára, egyensúlyra törekszenek, érthető tehát, hogy ahhoz, hogy észleld a jeleket, az univerzum olykor-olykor kibillent téged, és az életedben minden a feje tetejére áll, mint az Akasztott ember lapján. Ilyenkor a létezést egy teljesen más, új aspektusból szemlélheted, és ezáltal egy magasabb szinten hozhatsz létre harmóniát. Ne félj tehát az ilyen helyzetektől, inkább gondold át, mit tanulhatsz belőle, mi az, amit észre kell vened.

Nyilas
(november 23. – december 21.)

SZERENCSEKERÉK: A Nyilas jegy uralkodó bolygója a Jupiter, ami az asztrológiában egyúttal a szerencse bolygója is. Ösztönzi a belső növekedést és támogatja a célok kitűzését. (Micsoda *véletlen*, hogy pont ezt a lapot húztam!) A te életedben a jelek szerencsés véletlenek formájában jelennek meg, figyelj tehát rájuk, és vedd észre őket. Minél jobban kihegyezed erre a figyelmed, annál gyakrabban fogod megtapasztalni a jelenséget.

Vízöntő
(január 21. – február 19.)

ÉRMÉK 10: A Vízöntők független és innovatív gondolkodásmódjával nem vár a jelekre. Az eredeti és progresszív ötletek szinte az öledbe hullanak, mint az Érmék 10 lapján a sok érem. Ha kitalálsz valamit, azt hezitálás nélkül megvalósítod, és fel sem merül benned, hogy a téged segítő jelek, lehetőségek ne lennének eleve adottak. Mivel nyitott elmével jársz, könnyen észreveszed az univerzum útmutatását, és ki is használod a lehetőségeket, hogy valami újjal ajándékozd meg a világot.

Skorpió
(október 24. – november 22.)

ÉRMÉK KIRÁLYA: A Skorpió jegy szülötte határozottságával és stratégiai gondolkodásával remek vezetővé válhat, akár csak az Érmék Királya. Erős megérezéseidre bátran hallgathatsz, intuíciód magabiztosan vezérel az utadon. Amit érzékelsz, azt át is alakítod valamilyen kézzelfogható, fizikai formában. A belső irányjelződ abban is segít, hogy átláss az embereken, és tudd, melyik kapcsolat felé érdemes nyitnod. Kerüld azonban a manipulációt!

Bak
(december 22. – január 20.)

KELYHEK KIRÁLYA: A Bak jegyűeknek kihívást jelent az univerzumból érkező jelek befogadása. Egyáltalán mi az a szinkronicitás? Van rá kézzel fogható bizonyíték? És mi az, hogy csak úgy megkapok valamit, amiért meg sem dolgoztam keményen? A Kelyhek Királya azt üzeni, hogy az érzelmeid kizárása helyett inkább urald őket, mert az érzelmi kompetencia növeli a hatékonyságodat azáltal, hogy jobb döntéseket hozol.

Halak
(február 20. – március 20.)

KARDOK 10: A Neptunusz bolygó uralta Halak – bár erősen intuitívak –, hajlamosak illúzióba ringatni magukat. Szárnyaló képzeletüknek köszönhetően ott is jeleket látnak, ahol nincsenek, és teljesen összezavarodnak a sokszor egymásnak ellentmondó üzenetektől. A Kardok 10 lapja azt tanácsolja, hagyj fel a gyötrő gondolatokkal, az elvárásokkal és a kétségbeesett kereséssel! Csakis letisztult tudattal lehet meghallani, megkülönböztetni a segítő szándékú üzeneteket.

A SZERKESZTŐK

Fehérvári Melinda

Az élet egy kaland, és tapasztalatom szerint, nem feltétlen csak könnyű, de aki az úton jár, az már kalandor. Ezekről a kalandokról szeretek írni, mesélni, beszélgetni elmélkedni. Mindannyiunknak van története, azért is vagyunk itt, hogy megosszuk egymással, segítsünk, utat mutassunk, és elfogadjuk a kinyújtott kezét. Remélem, abban a pár percben, amíg minket olvasol, sikerül kikapcsolódnod, megállnod egy pillanatra és feltöltődnöd.

Kellemes időtöltést!

Szigeti Krisztina

Sokáig elhittem, hogy a világ annyi, amennyit látok belőle. Aztán szép lassan elkezdtem érzékelni olyan dolgokat, amik a megszokott érzékszerveinkkel felfoghatatlanok. Egy végtelen kozmosz tárult fel előttem, aminek egyszerre vagyok része és egésze. Hiszem, hogy mindannyian hordozunk üzenetet egymás számára, épp ezért a magazinban igyekszem olyan embereket és történeteket bemutatni, akiktől és amikből tanulhatunk. Amik közelebb hoznak minket egymáshoz és önmagunkhoz.

Melinda

[/tanleymilet](#)

[@tanleymilet](#)

<https://tanleymilet.com>

Kriszta

[/noihullamhossz](#)

[tudatosagtarot](#)

NŐI HULLÁMHOSSZ
MAGAZIN

noihullamhossz.hu

[info\[kukac\]noihullamhossz.hu](mailto:info[kukac]noihullamhossz.hu)